

været foreslaaet, og efter Sagtyndiges albeles bestemte Udtalelser, kan jeg ikke tro, at der i nogen Henseende vil være nogenfomhelst Risiko for nogen Del af Kassen; den vil tuertimod give Theatrets Personale Betyrrelse for ved deres Afgang at kunne faae nogenlunde anstændige Pensioner, hvilket jo er et særdeles stort Gode for dem, da de Herrer jo maa indrømme, at Lønningerne ved det kongelige Theater i Forhold til de Lønninger, der gives ved andre Theatre, ere overordentlig smaa. Det er ogsaa et Punkt, som man heller ikke maa glemme, at der maa udredes større Lønninger for Funktionærerne ved det kongelige Theater, da den Dyrtd, der har gjort sig gjældende i alle øvrige Forhold selvfølgelig ogsaa rammer dem. — Der var nogle enkelte andre Bemærkninger af mindre Betydning, som ere fremsatte af den ærede Ordfører. Jeg skal ikke dvæle ved det, der er af mindre Betydning, men kun med Hensyn til Baisenshuset oplyse, at det altid fra Ministeriets Side har været hævdet, at Baisenshuset ikke stod i samme Forhold til det høie Thing som de egentlige Statsinstitutioner. Det henhører ganske sikkert under Administrationen under Kontrol af Ministeriet. Men naar der er henvist til, at Statsrevisionen skulde undersøge de forskjellige Forhold, maa jeg minde om, at Baisenshusets Regnskaber slet ikke komme til Statsrevisionen. Dette Spørgsmaal har tidligere været under Forhandling, idet der, medens Baisenshuset endnu var henlagt under Justitsministeriet, allerede i 1853 var Korrespondance herom. Det blev da oplyst for Ministeriet, at Baisenshusets Regnskaber baade de, som angaa Stiftelsens Indtægt og Udgift og de som angaa sammes Kapitalformue endelig afgøres ved Decision fra Direktionens Side, og at ingen Efterrevision af Direktionens Decisioner kunde tilfædes; da desuden Statens Tilskud til Institutets Udgifter er bestemt til en aarlig Sum, som kvartalsvis erlægges, skjønede Direktionen ikke, at Statsrevisionen havde at gjøre med disse Regnskaber eller nogen Ret til at fordrø sig dem overlevere. Dette erkjendte Ministeriet dengang, og siden den Tid har heller ikke Baisenshusets Regnskaber været Statsrevisionen forelagte. — Den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til den Konto, som er opført til Fremme af videnskabelige Arbejder, at omtrent $\frac{2}{3}$ af de Summer, som ere opførte der, ere faste Understøttelser. Sa, det er ganske rigtigt, at en stor Del af dem har en temmelig fast Karakter. Det høie Thing vil imidlertid vistnok indrømme, hvad allerede den ærede Ordfører bemærkede, at der blandt dem, der ere opførte paa denne Konto, findes en Del Mænd, der ere høit fortjente af Kunst og Videnskab i forskjellige Retninger, og som i tidligere Aar have ydet deres Fag og Fædrelandet saare væsentlige Tjenester. Det vil derfor for enhver Minister være overmaade vanskeligt at gjøre nogen gjenmemgribende Forandring i dette Forhold, og efter den ærede Ordførers Ytringer

maa jeg ogsaa tro, at han erkjender Vanskelighederne derved. Det skal imidlertid være Ministeriets Opgave at henvende Opmærksomheden derpaa. Jeg har allerede tænkt at muliggjøre en anden Fordeling af denne Konto, og det turde maaffe ikke være meget længe, inden jeg tillader mig at henvende mig til Udvalget med Forslag i den Retning, hvorved det Onske kunde imødekomes, der er udtalt af Udvalget og vist ogsaa er fuldkommen berettiget, at der kunde blive et Beløb disponibelt til yngre Mænd, der virkelig arbeide i Videnskabens Tjeneste, og at der ligeledes blev et Beløb disponibelt til dem, der særlig give sig af med Almueoplysningens Fremme heri Landet. — Hvad det sidste Punkt angaar, nemlig det om større Tilskud fra Kommunalbestyrelsen heri Kjøbenhavn til Fødsels- og Pleiesistelsen, skal det selvfølgelig være mig om at gjøre at indlede Forhandling derom. Hvorvidt dog disse Forhandlinger ville føre til et saadant Resultat, som man maatte ønske, tør jeg naturligvis ikke forudsige.

Lb. Nielsen: Det vil ses af Nr. 103 i Betænkningen, at Udvalget har ønsket, at Blindesinstitutet og Døvsstummeinstitutet maa stilles i et og samme Forhold til det Offentlige, men dette „i et og samme Forhold til det Offentlige“, har en dobbelt Betydning, idet derved dels kan hentydes til den rent finansielle Ordning, dels kan hentydes til den Maade, paa hvilken man i Lovgivningen stiller sig ligeoverfor de paagældende Børn og deres Forældre. Nu vil det maaffe være bekendt, at man med Hensyn til de Døvsstumme har stillet sig paa en noget anden Maade end lige overfor de Blinde. Allerede ved Plakat af 11te April 1817 indskærpede man en vis Lvang lige overfor de Døvsstumme, idet navnlig de Døvsstumme, hvis Forældre ikke vare i Stand til at give dem en upaatlagelig Opdragelse, skulde indsettes i det saakaldte Døvsstummeinstitut i Altderen fra 8—14 Aar, og deres Opdragelse blev bekostet af det Offentlige, dels af Amtet, dels af Staten; dette Forhold er vedblevet at bestaa. Derimod med Hensyn til de Blinde har ikke den samme Ordning været indført. Først i 1857 blev der overhovedet oprettet en Anstalt — d. v. s. en Statsanstalt for Blinde. Denne Statsanstalt er for saa vidt rent frivillig, som den ikke i mindste Maade paalægger nogen Lvang til at sende Børn hertil. De, som kunne bevise at være fattige, kunne faae deres blinde Børn indsaite i Blindesinstitutet uden Betaling; men der paaligger ikke Forældre nogen Lvang til at sende deres blinde Børn derhen. Jeg vil nu ikke udtale mig om, hvorvidt der bør være Lvang eller ikke Lvang, kun mener jeg, at man maa ordne Forholdet paa samme Maade, og jeg skal gjerne tilføie, at, uagtet man kan have Noget at indvende mod Ordet „Lvang“, har dog den Maade, hvorpaa de Døvsstumme have været behandlede i en